

Ο κ. Λαφαζάνης και ο ελέφαντας

Του Πάσχου Μανδραβέλν

«Πώς κυβερνάται ο κόσμος και οδηγείται στον πόλεμο;» αναρωτήθηκε ο μεγάλος Αυστριακός συγγραφέας Καρλ Κράους. «Οι διπλωμάτες λένε ψέματα στους δημοσιογράφους κι όταν τα διαβάζουν τα πιστεύουν και οι ίδιοι». Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για τους λαϊκιστές πολιτικούς που λένε ψέματα στα κόμματα τους κι όταν ακούν την ηχώ τους νομίζουν ότι επιβεβαιώνονται.

Ετσι και ο κ. Παναγιώτης Λαφαζάνης πρέπει πραγματικά να πιστεύει τις ιδεοληψίες που εκστόμισε στην Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ ότι «το σύμπαν διαλύεται και η Ευρώπη βυθίζεται στη φτώχεια». Βεβαίως ο ίδιος έλεγε

ότι ζούμε μια «δεύτερη κατοχή» και ότι «μας κυβερνούν Κουίσιλινγκ»• δεν θα πίστευε ότι ο καπιταλισμός θα πέσει ως μια σειρά ντόμινο με πρώτο την Ελλάδα; Ναι! Το είπε κι αυτό: «Τι θα γίνει; Θα προχωρήσουμε μπροστά σε μια σύγκρουση για να προκαλέσουμε ντόμινο, ή θα περιμένουμε πότε θα γίνει η Ευρωπαϊκή Διάσκεψη για το Χρέος;». Οι θέσεις της Αριστερής Πλατφόρμας όπως κατατέθηκαν στην Κ.Ε. του κόμματος επιβεβαιώνουν ότι εντός του κόμματος επιβιώνει μια βαθιά συντηρητική τάση, με ρητορεία βγαλμένη από την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου. Απλώς άλλαξαν οι όροι και οι «εχθροί». Εκεί

που κάποτε πολεμούσαν τα «ιμπεριαλιστικά σχέδια» που ήταν των Αμερικανών, τώρα έγιναν των Γερμανών. Ετσι, σύμφωνα με τους παλαιοκομμουνιστές του ΣΥΡΙΖΑ, η χώρα δεν μπορεί να έχει άλλο στόχο παρά μόνο την απομό-

αλλά και της Ε.Ε. με στόχο τον σοσιαλισμό σε εθνική και ευρωπαϊκή κλίμακα. Και αυτά μπορούν να προκύψουν, αν μια χώρα ή ομάδα χωρών ακολουθήσει τον δρόμο της εξόδου από την Ευρωζώνη και τη σύγκρουση με τους

πτικό θα μπορούσε να είναι κι ανέκδοτο εξίσου διασκεδαστικό με εκείνο που έλεγε για το μυρμηγκί που κατάφερε να ανεβεί στη ράχη του ελέφαντα και τα υπόλοιπα φώναζαν εν χορώ «πνίξ' τον να πουχάσουμε». Δεν θα αποτελούσε πρόβλημα για τη χώρα -έτσι κι αλλιώς, κυκλοφορεί σε πολλές περιθωριακές αριστοτεχνικές προσούρες- αν η Αριστερή Πλατφόρμα δεν έπαιρνε στο τελευταίο συνέδριο το 30% των συνέδρων του ΣΥΡΙΖΑ.

Φυσικά αυτό το ποσοστό προέκυψε και από ευθυγραμμισμένες ψηφοφορίες -παλιές καρβάνες στις «δικασίες» οι παλαιοκομμουνιστές- και ελάχιστη απήχηση

έχει στην κοινωνία• ποιος λογικός άνθρωπος θα φανταζόταν τον κ. Παναγιώτη Λαφαζάνη να πνίγει τον καπιταλισμό; Όμως αυτή η ισχυρή έστω στα χαρτιά, τάση σε ένα κόμμα που φιλοδοξεί να γίνει κυβέρνηση επηρεάζει δυσανάλογα τις πολιτικές αποφάσεις κι ας λέει ο κ. Γιάννης Μηλιός ότι «οι θέσεις Λαφαζάνη είναι μια μειοψηφία που δεν επηρεάζει την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ». Πώς αλλιώς, εκτός από τον εξευμενισμό αυτής της παλαβής Αριστεράς, θα μπορούσε να εξηγηθεί η ανοησία που πέταξε μέσα στη Βουλή ο κ. Τσίπρας, ότι δηλαδή θα εντάξει στον επόμενο (!) προϋπολογισμό το κατοχικό δάνειο;

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

νωση. Το «έξω από το ΝΑΤΟ» έγινε «έξω από την Ε.Ε.»: «Η Ευρωζώνη και η Ε.Ε. εδώ που έχουν φτάσει δεν μεταρρυθμίζονται ούτε επανιδρύονται ή επαναθεμελιώνονται». Η άλλη Ευρώπη ως στόχος της Αριστεράς, αποκτά νόημα μόνο με όρους ρήξης και ανατροπής της Ευρωζώνης

φιλελεύθερους κανόνες της Ε.Ε., για να εφαρμοστεί ένα ευρύ πρόγραμμα προοδευτικών και σοσιαλιστικών μετασχηματισμών που εκ των πραγμάτων θα επιφέρει και ένα ντόμινο ανατροπής συνολικά της Ευρωζώνης και της Ε.Ε...».

Αυτό το παλαιολιθικό σκε-

Η ΑΥΓΗ

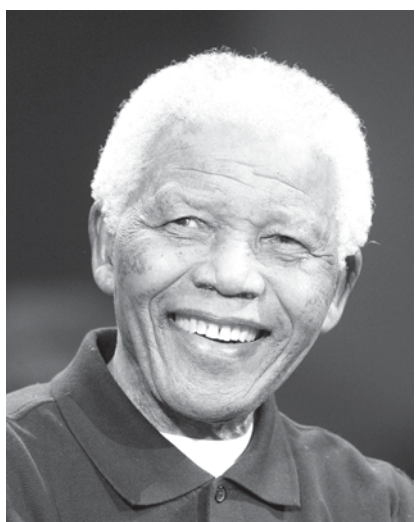
Ο Νέλσον Μαντέλα, ο Κλιντ' Ιστογουντ, η πολιτική ευγένεια

Του Γιάννη Σχίζα

Πολλοί θα μιλήσουν για τα πεπραγμένα αυτού του θαυμαστού Νοτιοαφρικανού ηγέτη - πολλοί, δικαιούμενοι και μη, αν κρίνει κανείς από τις δηλώσεις Βενιζέλου. Πολλοί θα αναφερθούν στην κολοσσιαία πολιτική ενέργεια που επένδυσε ο Μαντέλα, για να μεταφέρει τη Νότια Αφρική από τον αποικιακό μεσαίωνα στην τρέχουσα κατάσταση. Κι αυτή η επιχείρηση «μεταφοράς» πρέπει να υπογραμμίζεται προς γνώση και συμμόρφωση κάποιων που νομίζουν ότι αν εξελιχθούν σε πρωθυπουργούς και υπουργούς κάνοντας βήματα σημειωτών και διαχείριση των πραγμάτων, «κάτι έγινε»...

Εγώ θα μιλήσω για το σκηνοθετικό επίτευγμα του Κλιντ' Ιστογουντ υπό τον τίτλο «Ανίκητος», που παιζόταν στα τέλη του 2009 και είχε στιγμιότυπα από την κυβερνητική πρακτική του Μαντέλα, σχετικά με τον διμέτωπο αγώνα του: Ενάντια στον ρατσισμό των λευκών αλλά και στον δικαιολογημένο ρεβανσισμό των μαύρων, ύστερα από χρόνια καταπίεσης. Ο άνθρωπός μας είχε κότσια, όταν εμπιστευόταν την προσωπική του ασφάλεια στους σεκιουριτάδες του Λε Κλερκ, πρώην προέδρου της Νότιας Αφρικής...

Αν το έργο είχε σχέση με την πραγματικότητα, τότε θα έπρεπε κανείς να αποκαλύπτεται ενώπιον του Νοτιοαφρικανού ηγέτη για πολλούς λόγους ακόμη - μεταξύ αυτών και για την άσκηση ηγεσίας με ήθος και πολιτισμό. Ο Μαντέλα απευθυνόταν στους πάντες στον πληθυντικό, γιατί στις συγκεκριμένες συνθήκες μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούσε να δηλώνει την εκτίμησή του στο πρόσωπο και στο έργο τους.

Ακόμη και σε κάτι παιδαρέλια ποδοσφαιριστές του ράγκμπυ έλεγε ότι «είναι τιμή του που τους γνωρίζει».

Ο Νέλσον Μαντέλα μού θύμισε πολλά και διάφορα. Μου θύμισε από την ανάποδη τον Ανδρέα Γεωργίου Παπανδρέου - που μίλαγε με κάτι τρανταχτούς ενικούς στους πολιτικά υφισταμένους του. Από την ανάποδη επίσης μου θύμισε ένα στιγμιότυπο με τον Γεώργιο Παπανδρέου - Τσολόκωγλου, κάπου στα τέλη του 2009 αρχές 2010, όταν η Ελλάδα συνέχιζε ακόμη να «πουλάει μούρη» στην Κύπρο ως εγγυήτρια δύναμη: Ο οποίος χρησιμοποιούσε έναν άκομφο ενικό στη δημόσια εν Αθήναις παρουσία του με τον Πρόεδρο Χριστόφια - του τελευταίου εμμένοντος στον πληθυντικό...

Τότε ήταν που αισθάνθηκα ευγνωμοσύνη στον Κλιντ' Ιστογουντ. Γιατί με το κινηματογραφικό του έργο συνέβαλε στη διατήρηση ενός μνημείου πολιτικής ευγένειας.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Η κοινωνία θέλει, οι ηγεσίες μπορούν;

Η εντυπωσιακή επιτυχία της πρώτης εκδήλωσης των «58» στην Αθήνα, μετά από ανάλογες εκδηλώσεις σε άλλες πόλεις, δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την κοινωνική και πολιτική δυναμική αυτής της πρωτοβουλίας. Μπορεί τα κόμματα που εκφράζουν σήμερα την κεντροαριστερά να εμφανίζονται συρρικνωμένα, αλλά είναι πλέον εμφανές ότι οι πολίτες που τις τελευταίες δεκαετίες, κατέστησαν πλειοψηφικό ρεύμα τη δημοκρατική παράταξη, έχουν και τη θέληση και την αγωνία να την επανασυγκροτήσουν.

Η έκκληση των «58» μετατρέπεται πλέον σε απαίτηση προς κόμματα, φορείς, κινήσεις και πρόσωπα, να αφήσουν στην άκρη τις μεμψιμοιρίες, τις προσωπικές στρατηγικές, τους ηγεμονισμούς και να συνεργαστούν για την αναγέννηση της παράταξης. Όχι για να διασωθούν εκλογικά, όχι για να συγκαλύψουν τις όποιες διαφορές τους, όχι για να επιβιώσουν οι παλιές παθογένειες που την τραυμάτισαν και την απομάκρυναν από την εκλογική της βάση, αλλά για να προσχωρήσουν σε μια νέα δημιουργική ανασύνθεση, με ένα καθαρό προγραμματικό λόγο, με μια ριζοσπαστική αλλά όχι λαϊκίστικη πολιτική.

Όπως, σωστά, επεσήμανε ο Γ. Βούλγαρης η δημοκρατική παράταξη έχει αποδείξει διαχρονικά, ότι είναι παιδί μιας ιστορίας δημιου-

ργικών ανατροπών, που κατάφερε ακόμα και μετά από περιόδους παρακμής να ξαναβρίσκει το δυναμισμό αλλά και τη λαϊκότητα της. Έχει και τώρα μια ευκαιρία να το επιχειρήσει.

Το εγχείρημα, ούτε απλό ούτε εύκολο είναι. Το έχει ανάγκη όμως πρωτίστως η χώρα, που χρειάζεται μια δύναμη σταθερότητας και προοπτικής, το έχουν ανάγκη οι πολίτες που αρνούνται να εγκλωβιστούν σε τεχνητά διλήμματα και εκβιαστικούς καταναγκασμούς. Το χρειάζονται, όπως επεσήμανε και ο κ. Σβόμποντα και οι προοδευτικές δυνάμεις της Ευρώπης, στην προσπάθειά τους να αλλάξουν τις συντηρητικές πολιτικές που ηγεμονεύουν σήμερα.

Η δυνατότητα, όπως δείχνει η ανταπόκριση στην πρωτοβουλία των «58» υπάρχει. Η διάθεση μιας σημαντικής μερίδας πολιτών, είναι δεδομένη, όπως δείχνουν και οι δημοσκοπήσεις. Μένει να το αντιληφθούν και οι οργανωμένες δυνάμεις του χώρου που σήμερα διαγκωνίζονται είτε για την ηγεμονία του, είτε παραμένουν εγκλωβισμένες σε μικροκομματικές ή και προσωπικές στρατηγικές επιβίωσης. Ούτε η κοινωνία, ούτε η Ιστορία όμως μπορεί να τους περιμένει.

Είτε θα αποδεχθούν το πολιτικό στοίχημα για την ανασυγκρότηση της δημοκρατικής παράταξης, είτε θα υποστούν τα επίχειρα της ανασφάλειας και της αναβλητικότητας τους.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Για ποιους ο καβγάς;

«Επειτα από πολλές αλλαγές και με στόχο να ικανοποιηθούν οι βουλευτές των δύο κομμάτων που στηρίζουν την κυβέρνηση, το οικονομικό επιτελείο προχώρησε σε σημαντικές αλλαγές στο σχέδιο νόμου για τη φορολόγηση των ακινήτων το 2014. Με το νέο σχέδιο, που κατατίθεται πιθανόν την Τρίτη στη Βουλή, μειώνονται οι επιβαρύνσεις για τους ιδιοκτήτες ακριβών κατοικιών». Η είδηση στην «Καθημερινή της Κυριακής». Ετσι,

λοιπόν, ο κουρνιαχτός που σήκωσαν το προηγούμενο διάστημα για την αδικία σε σχέση με το φόρο ακινήτων τα αστικά ΜΜΕ και βουλευτές αστικών κομμάτων, δεν ήταν επειδή τους ένοιαξε η φορολυσία του λαού.

Ακριβές κατοικίες έχουν οι αστοί και τα ανώτερα και μεσαία στρώματα - σύμμαχοί τους. Γι' αυτούς γινόταν ο καβγάς. Μείωση των φόρων των αστών, φορολυσία για το λαό...